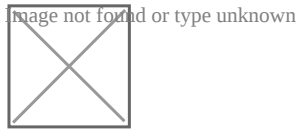

«Γίνεσθε ουν μιμηταί του Θεού, ως τέκνα αγαπητά, και περιπατείτε εν αγάπη» (Γέροντας Χριστόδουλος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174516>]

Όταν ο αγώνας για τη βελτίωση του εαυτού μας και του κόσμου γίνεται ανεξάρτητα από τον Χριστό και την αγάπη που δίδαξε Εκείνος, τότε είναι υποκείμενος στα ανθρώπινα πάθη, γι' αυτό και καταδικάζεται σε μια συνεχή διάψευση. Η άσκηση, οι αρετές, οι θεσμοί, δεν έχουν τόση αξία από μόνα τους - είναι αβέβαια, παροδικά, εκτεθειμένα στον ανθρώπινο εγωισμό. Έχουν αξία μόνον εφόσον αποτελούν έκφραση μιμήσεως του Χριστού, έκφραση αφιερώσεως στον Χριστό. Μόνο τότε μπορούν να κάνουν τον άνθρωπο να μετέχει πραγματικά στη δωρεά του Χριστού, που είναι η νίκη κατά του θανάτου και η αιώνια ζωή. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ένα ηθικό ή κοινωνικό σύστημα. Είναι μετοχή στη γέννηση, στη ζωή, στο πάθος και στην ανάσταση του Χριστού. Μόνο όταν νιώσουμε βαθιά ότι η ζωή μας βρίσκεται στον Χριστό, όταν η γέννηση και η ανάστασή Του γίνουν γεγονότα της προσωπικής μας υπάρξεως, τότε θα καταφέρουμε να καταστείλουμε τα πάθη και τις κακίες μας.

Άλλωστε ο άνθρωπος πλάσθηκε για να είναι ένας μικρός Χριστός. Έχει μέσα στη φύση του τη Μορφή του Υιού του Θεού. Είναι εικόνα του Χριστού. Μόνο που, επειδή είναι ελεύθερος, μπορεί με τη ζωή του να αναδείξει αυτή την εικόνα, ή να την αμαυρώσει, και έτσι να απομακρυνθεί από το αρχέτυπό του.

Και τελειώνουμε εκεί που αρχίσαμε. Ως μέλη της μιας ανθρωπότητας, μετέχουμε στο αγαθό ή στο κακό που υπάρχει και μέσα μας και γύρω μας. Είμεθα συνυπεύθυνοι. Κάθε πράξη μας, κάθε λόγος μας, κάθε επιλογή μας είτε διογκώνουν αυτό το κακό είτε καλλιεργούν το αγαθό, και έτσι ανακουφίζουν τον κόσμο.

Η σημερινή κρίση μας βοηθά να συνειδητοποιήσουμε βαθύτερα πως τίποτα δεν είναι βέβαιο και ασφαλές σ' αυτό τον κόσμο, πως ο αληθινός πλούτος δεν φυλάσσεται στις τράπεζες και στο κομπόδεμά μας, πως τα πάντα ρέουν και εξαφανίζονται, και το μόνο που μένει είναι αυτό που παίρνουμε μαζί μας, είναι η ψυχή μας. Και η ψυχή μας ζει και αναπνέει μόνο με τα έργα της αγάπης. Αν υπάρχει κάποιο καλό στη σημερινή κρίση, είναι ότι προκαλεί τη συνείδησή μας να μας κρίνει. Κρίνει το έργο μας, την αλήθειά μας, τη ζωή μας. Και μας θυμίζει αυτό που πρέπει να ξαναγίνουμε. Στα ερείπια της κοινωνίας και των προσώπων μας, πρέπει πάλι να βρούμε τη συνεκτική ύλη της αγάπης και της συμπάθειας. Αυτή η αγάπη και συμπάθεια δε θα οφείλονται στην ανάγκη και στο φόβο, αλλά στη βεβαιότητα της ζωντανής παρουσίας του Θεού. Για να ζήσει ο άνθρωπος την ανιδιοτέλεια, πρέπει να ελευθερωθεί από το φόβο του θανάτου. Πρέπει να εμπιστευθεί και να

μιμηθεί τον Θεό. Αυτός είναι ο τρόπος των Αγίων, αυτή η πρότασή τους στα ανθρώπινα επινοήματα.

Αναφερόμενος ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης στους δρόμους της πνευματικής ζωής, λέει σχετικά: «Προτιμώ τον εύκολο δρόμο, δηλαδή αυτό τον τρόπο που τον πετυχαίνουμε με τη μελέτη των κανόνων των αγίων. Εκεί θα βρούμε τρόπους που μεταχειρίστηκαν οι άγιοι, οι όσιοι, οι ασκηταί, οι μάρτυρες. Καλό είναι να κάνουμε αύτη την 'κλοπή'. Να κάνουμε κι εμείς ό,τι έκαναν εκείνοι. Αυτοί ρίχθηκαν στην αγάπη του Χριστού. Έδωσαν όλη την καρδιά τους. Να κλέψουμε λοιπόν τον τρόπο τους.»

Τι μας λέει κάθε Άγιος μέσα από την ιστορία του; Είμαι εδώ. Ελάτε, ακολουθήστε με, να ακολουθήσουμε μαζί τον Χριστό.

Όπως λέει και ο αποστολής Παύλος, «Γίνεσθε ουν μιμητά! του Θεού, ως τέκνα αγαπητά, και περιπατείτε εν αγάπη».